

Presă și informare

Curtea de Justiție a Comunităților Europene

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 94/09

Luxemburg, 22 octombrie 2009

Hotărârea în cauzele conexe C-261/08 și C-348/08
María Julia Zurita García et Aurelio Choque Cabrera/
Delegado del Gobierno en la Región de Murcia

UN STAT MEMBRU POATE, FĂRĂ A FI ÎNSĂ OBLIGAT, SĂ EXPULZEZE UN RESORTISANT COMUNITAR CARE NU RESPECTĂ CONDIȚIILE REFERITOARE LA DURATA ȘEDERII APLICABILE ÎN STATUL RESPECTIV

Statul membru poate aplica o amendă persoanei în cauză, cu avertismentul de a părăsi teritoriul într-un anumit termen, astfel încât, în cazul în care nu se conformează, aceasta riscă să fie expulzată cu efect imediat

Potrivit legii spaniole și modului în care este interpretată, în cazul în care un resortisant al unei țări terțe nu are un document de intrare sau de ședere în Spania, iar comportamentul său nu a dat naștere unor circumstanțe agravante, sancțiunea impusă trebuie să se limiteze la o amendă, în lipsa unui element suplimentar care să justifice înlocuirea amenzii cu măsura expulzării.

Doamna Zurita García și domnul Choque Cabrera, ambii resorisanți bolivieni, se aflau în situație de ședere ilegală în Spania. Autoritățile naționale au adoptat împotriva lor două decizii de pronunțare a măsurii expulzării de pe teritoriul spaniol precum și a interdicției de a intra pe teritoriul spațiului Schengen timp de cinci ani. Doamna Zurita García și domnul Choque Cabrera au atacat aceste decizii în justiție, contestând înlocuirea amenzii cu măsura expulzării.

În aceste circumstanțe, Tribunal Superior de Justicia de Murcia, sesizat cu două litigii în apel, solicită să se stabilească în ce măsură Convenția pentru aplicarea Acordului Schengen (CAAS)¹, precum și Codul frontierelor Schengen² trebuie interpretate în sensul că, atunci când un resortisant al unei țări terțe nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește condițiile referitoare la durata șederii aplicabile într-un stat membru, acest stat membru este obligat să adopte împotriva sa o decizie de expulzare.

¹ Convenția de punere în aplicare a acordului Schengen, semnată la Schengen la 19 iunie 1990 (JO 2000, L 239, p. 19, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 183), astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 2133/2004 al Consiliului din 13 decembrie 2004 privind obligația autorităților competente ale statelor membre de a ștampila cu regularitate documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe în momentul trecerii de către aceștia a frontierelor externe ale statelor membre, precum și de modificare a dispozițiilor Convenției pentru aplicarea Acordului Schengen și a Manualului comun (JO L 369, p. 5). Trebuie observat că spațiul Schengen s-a extins treptat, chiar și la state terțe. Belgia, Republica Cehă, Danemarca, Estonia, Germania, Grecia, Spania, France, Ungaria, Italia, Letonia, Lituania, Luxemburg, Malta, Țările de Jos, Austria, Polonia, Portugalia, Finlanda, Slovacia, Slovenia, Suedia, Elveția, Norvegia și Islanda fac parte în prezent din acest spațiu.

² Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen) (JO L 105, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 8, p. 5).

În hotărârea sa de azi, Curtea amintește că dispozițiile Codului frontierelor Schengen (și, în prealabil, până la 13 octombrie 2006, dispozițiile CAAS) stabilesc o prezumție potrivit căreia, în cazul în care documentul de călătorie al resortisantului unei țări terțe nu are ștampila de intrare, autoritățile naționale competente pot prezuma că titularul acestuia nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește condițiile referitoare la durata șederii aplicabile în statul membru respectiv. Astfel, în cazul în care prezumția nu este răsturnată de către străinul în cauză, autoritățile competente îl pot expulza pe resortisantul țării terțe de pe teritoriul statului membru respectiv.

În această privință, Curtea constată existența unei discordanțe între versiunea spaniolă a Codului frontierelor Schengen și celelalte versiuni lingvistice ale acestuia. Astfel, în versiunea spaniolă, Codului frontierelor Schengen impune o obligație, în măsura în care prevede că autoritățile competente din statul membru în cauză îl „expulzează” de pe teritoriul acestuia pe resortisantul unei țări terțe în cazul în care prezumția nu este răsturnată. În schimb, în toate celelalte versiuni lingvistice, expulzarea apare ca o posibilitate pentru autoritățile respective. Prin urmare, Curtea concluzionează că voința reală a legiuitorului nu a fost aceea de a impune statelor membre în cauză obligația de a-l expulza de pe teritoriu pe resortisantul țării terțe în cazul în care nu reușește să răstoarne prezumția, ci de a le acorda posibilitatea de a proceda astfel.

În continuare, Curtea analizează aspectul dacă din dispozițiile CAAS rezultă că statele membre trebuie să expulzeze de pe teritoriul lor orice resortisant al unei țări terțe care se află în situație de ședere ilegală, cu excepția cazului în care există un motiv pentru acordarea dreptului de azil sau a unei protecții internaționale. Cu privire la acest punct, Curtea apreciază că în CAAS nu se prevede o obligație de expulzare exprimată în termeni atât de categorici, având în vedere derogările pe care le cuprinde.

Astfel, pe de o parte, Curtea constată că dispozițiile CAAS privilegiază plecarea voluntară a resortisantului în situație de ședere ilegală.

Pe de altă parte, Curtea arată că, deși CAAS prevede că, în anumite împrejurări, resortisantul unei țări terțe trebuie să fie expulzat din statul membru pe teritoriul căruia a fost reținut, această consecință este supusă însă condițiilor prevăzute de dreptul național al statului membru respectiv. În plus, în cazul în care aplicarea acestui drept nu permite expulzarea, CAAS prevede că statul membru în cauză poate permite persoanei respective să rămână pe teritoriul său. Prin urmare, Curtea apreciază că trebuie ca dreptul național din fiecare stat membru să adopte, în special în ceea ce privește condițiile în care va fi efectuată expulzarea, modalitățile de aplicare a regulilor de bază prevăzute de CAAS referitoare la resortisanții din țările terțe care nu îndeplinesc sau nu mai îndeplinesc condițiile de ședere de scurtă durată pe teritoriul său. În această privință, Curtea constată că, în cauzele care fac obiectul acțiunii principale, în temeiul dreptului spaniol, decizia de aplicare a amenzii nu este un titlu care permite unui resortisant al unei țări terțe în situație de ședere ilegală să rămână în mod legal pe teritoriul spaniol. Într-adevăr, independent de faptul că această amendă a fost sau nu a fost plătită, decizia respectivă este notificată persoanei în cauză cu avertismentul de a părăsi teritoriul într-un termen de 15 zile. Astfel, în cazul în care nu se conformează, persoana în cauză riscă să fie expulzată cu efect imediat.

În consecință, Curtea declară că dispozițiile CAAS, precum și Codul frontierelor Schengen trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care resortisantul unei țări terțe se află în situație de ședere ilegală pe teritoriul unui stat membru întrucât nu

îndeplinește sau nu mai îndeplinește condițiile referitoare la durata șederii aplicabile în statul membru respectiv, acest stat membru nu este obligat să adopte împotriva sa o decizie de expulzare.

MENTIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului comunitar sau la validitatea unui act comunitar. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă identică.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720